

Een golf van misselijkheid overspoelt me.

Op mijn scherm staat een brief van een jurist van een zorgverzekeraar. Hij geeft hierin antwoord op een vraag van een psychiater en diens patiënt. Deze niet-medisch geschoolde medewerker wordt kennelijk gezien als de aangewezen persoon om te oordelen over een potentieel levensbedreigende zaak.

De patiënt heeft een voorgeschiedenis van suicidaliteit tijdens het, vermoedelijk, te snel afbouwen van antidepressiva. Zij moest daarvoor opgenomen worden in de kliniek. Het is inmiddels algemeen bekend dat de op-en afbouwfase met z'n wisselende bloedspiegels patiënten 'in de gevarezone' kunnen brengen.

Nu de bijwerkingen van het hervatte gebruik zo ernstig zijn dat een nieuwe poging tot afbouwen overwogen wordt, heeft de psychiater met patiënt besloten te kiezen voor een langzamere afbouw m.b.v. lagere, niet geregistreerde doseringen.

De slechts juridisch geschoolde medewerker beoordeelt dit als 'onvoldoende onderbouwd' zodat de zorgverzekeraar de extra kosten voor de benodigde medicatie niet hoeft te vergoeden.

Daar draait mijn maag van om.